

[Karl Olsen.]

sager, og jeg håber også, det må lykkes i denne sag at opnå enigheden, men selvfølgelig må mit parti forbeholde sig ret til her i tinget at fremføre sine synspunkter, hvis man ikke kan enes om sagen i udvalget.

Svend Jørgensen: Om det foreliggende lovforslag hedder det i den højtærede finansministers skriftlige forelæggelse, at de tjenestemandrepræsentanter, som deltog i forhandlingerne i ministeriet, alle har kunnet give den foreslåede løsning deres tilslutning. At dette ikke er ensbetydende med, at tjenestemændene ved denne forhandling har opnået, hvad de ønskede, er vel indlysende, og det var der formentlig heller ikke nogen af repræsentanterne, der på forhånd havde ventet. Så meget mere prisværdigt er det derfor, at tjenestemændenes organisationer her viser et smukt eksempel på samfundssind og resignation og udfra de øjeblikkelige vanskelige kår for hele samfundet afstår fra at rejse yderligere krav og også afstår fra at fremsætte kommentarer. Alligevel er det vel nok sådan, at der blandt tjenestemændene er en levende følelse af, at de i hvert fald ikke har fået for meget, hvis det foreliggende lovforslag bliver gennemført.

Den højtærede finansminister siger i sin redegørelse for, at han kun i nogen måde er gået med til at imødekomme de af tjenestemændene rejste krav, at det ikke så meget er pristalsbevægelserne som den lønmæssige udvikling i de frie erhverv, der har været bestemmende for hans standpunkt. Jeg skal derfor også ganske afstå fra at fremsætte betragtninger vedrørende pristallet eller dets udregning eller den normalfamilie på 3,84 personer, hvis leveomkostninger danner grundlaget for beregningen, skønt det ellers kunne have været fristende nok ved denne lejlighed at gå nærmere ind på det emne. I stedet for skal jeg vende mig til den højtærede ministers begrundelse for at ville yde tjenestemændene et midlertidigt løntillæg på 2½ portion reguleringstillæg, altså til den lønmæssige udvikling i de frie erhverv.

Ved lønningsoverenskomsten i 1946, hvor et af hovedsynspunkterne var, at der skulle tilvejebringes overensstemmelse mellem de frie erhvervs lønningsniveau og lønningsniveauet for statens tjenestemænd, lå de fastansatte tjenestemænds lønninger på højde med eller endda over de frie erhvervs lønninger med en margin i tjenestemændenes favør, men siden 1946 er der altså sket en meget væsentlig forskydning i de to lønningsniveauer i tjenestemændenes disfavør; denne forskydning fortsattes ved lønningsoverens-

komsten i marts måned i år, hvis virkning endnu ikke helt kan overses, men som i hvert fald har medført, at den faglærte arbejder i København i dag har en timeløn, der ligger fra 77 til 85 øre over den tilsvarende timebetaling for tjenestemænd og ved akkordarbejde endda betydeligt højere. Det sidste er i mine øjne et meget vejende forhold, og det rørte den højtærede minister slet ikke ved i sin argumentation.

Imidlertid anførte den højtærede finansminister, at det opståede misforhold i nogen måde udlignes af de særlige tjenestemandsgoder: adgangen til pension, løn under sygdom, betaling for de såkaldte skæve helligdage, fritagelse for bidrag til arbejdsløshedskasse, tilståelse af uniform og arbejdstøj og til sidst avancementsmulighederne. Disse goder ansætter den højtærede minister til ca. 20 pct., som skal lægges til tjenestemandslønningerne. Denne argumentation halter imidlertid efter min formening meget stærkt, fordi man også i det frie erhvervsliv har adgang til de anførte eller lignende goder, f.eks. i form af aldersrente, sociale goder under sygdom, ferie med løn, lettere adgang til sygeforsikring o. s. v., goder, som ofte vil være tjenestemanden forment, netop i kraft af hans faste lønning. Dertil kommer så, at tjenestemanden selv har måttet bidrage meget væsentligt til sin pension, at han også har en dyr uddannelse bag sig og betaler et stort kontingent til sin organisation, samtidig med at han gennem sin skat må bidrage væsentligt til arbejdsløshedsforsikringen også til dem, der i lønmæssig henseende står højere end han selv.

Den højtærede finansministers overvejelser er altså resulteret i et tilbud til tjenestemændene om et midlertidigt tillæg på 2½ portion reguleringstillæg for årene 1948 og 1949 eller i rede penge et løntillæg på 25—40 kr. om måneden. Når den højtærede minister nu nævner den lønmæssige udvikling siden 1946 som værende stærkt i tjenestemændenes disfavør og tillige erkender, at et af hovedsynspunkterne for overenskomsten i 1946 netop var det, at tjenestemandslønningerne skulle være på højde med lønningerne i de frie erhverv, endda med en margin i tjenestemændenes favør, så kunne man egentlig have ventet, at den højtærede minister under vægten af sine egne argumenter og for at imødegå eventuelt yderligere forskydning i lønniveauet i 1949 ville være gået med til et noget større midlertidigt tillæg, end hvad der svarer til 2½ portion reguleringstillæg, som altså knebent kan dække forskydningerne til i dag. Det er altså ikke sket, og det er muligt, man under hensyn til de øjeblikkelige